

Lạc Mai Như Tuyết (Truyện ngắn)

Contents

Lạc Mai Như Tuyết (Truyện ngắn)	1
1. 1	1

Lạc Mai Như Tuyết (Truyện ngắn)

Giới thiệu

Hãy đọc và ủng hộ truyenclub.com bạn nhé

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-mai-nhu-tuyet-truyen-ngan>

1. 1

Trầm Mai Nương là thê tử đầu tiên của Mộ Dung Tuyết.

Ngọn đèn dầu đương cháy đột nhiên bốc lên một tia khói xanh kỳ dị, Trầm Mai Nương gục lên song cửa mê mang. Lúc Thập Tam Lâu Chủ của Thanh Y Lâu là Thanh Tiểu Hà mang nàng giấu vào trong một chiếc thùng gỗ đẩy đi, Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang ở tại Phẩm Hoa lâu khảm đàn.

Nàng hoa khôi Tử Tinh Đình nép sát bên cạnh y, hai má ửng hồng, nét mặt quyến rũ. Tuy nhiên, mọi thiếu nữ và thực khách nơi đây chẳng ai chú ý đến nàng, ánh mắt họ đều dừng lại trên người của Mộ Dung công tử danh chấn thiên hạ. Áo y trắng như tuyết, lấp lánh phát sáng, mười ngón tay thon dài khảm tấu lên những âm thanh êm dịu, khuôn mặt rạng ngời của y hết như một trắng mây chiều ửng ửng đỏ, khiến ai trông thấy cũng phải mê mẩn tâm hồn.

Thực là công tử Mộ Dung - khuôn nhan như thể tiên dung trên trời!

Mộ Dung Tuyết chính là người trẻ tuổi có danh tiếng nhất trong võ lâm hiện nay, điều ấy không chỉ bởi y có một vẻ ngoài cuốn hút, bạn bè đông đảo, hồng nhan tri kỷ vô số, mà còn bởi võ công xuất thần nhập hóa của mình.

Y có một chiếc quạt.

Một chiếc quạt trắng như tuyết.

Quạt khẽ cất lên, nhẹ nhàng tựa hoa tuyết bay bay lúc đầu xuân, mang theo chút tinh khôi lạnh lẽo, địch nhân còn đương ngỡ ngác thì đã ngã xuống rồi, cả việc y đã ra tay thế nào cũng chẳng kịp xem rõ...

Một thanh phi đao vạch trời bay đến.

Chiếc quạt phẩy nhẹ, phi đao rơi xuống bên dưới bàn, mũi đao găm chặt một tờ giấy. Mộ Dung Tuyết mang giấy giở ra xem, hai hàng mi giàn giụa, hoảng hốt đứng dậy.

Tử Tinh Đình tò mò ghé mắt sang đọc.

Trên giấy viết: “Ta mượn tôn phu nhân chơi đùa một lúc, ngày 15 tháng 9 tại Nhạc Dương lâu chờ người một mình đến nhận”

o0o

Trầm Mai Nương cười ảo não: “Chàng sẽ không đến cứu ta đâu!”

Thanh Tiểu Hà nói: “Nhưng cô là thê tử của y kia mà.”

“Sợ rằng trong lòng chàng, sớm đã quên mất việc này.” Lúc nói ra những lời ấy, ngón tay của Trầm Mai Nương thoáng run rẩy, tựa như bị một thanh kiếm đột ngột đâm phải.

Thanh Tiểu Hà quan sát nàng.

Trầm Mai Nương dáng người nở nang, tính tình lịch sự thanh nhã, hiển nhiên trong chốn nhung lụa đã được nuôi dạy tử tế, tuy nhiên vầng trán lại thấp thoáng một nét sầu vương vất, tựa như mưa khói Giang Nam vào tiết tháng ba. Thanh Tiểu Hà đã nghe nói về Mộ Dung công tử từ rất lâu, nhưng mãi đến trước phiên hành động này nàng mới biết rằng y còn có một thê tử như vậy.

Mộ Dung công tử không giống như người đã thành hôn.

Y tài năng hơn người, phong lưu phóng khoáng, vô số người con gái đã vì y mà điên đảo, y đối với các nàng cũng hơn mười phần thương hương tiếc ngọc. Truyền rằng Mộ Dung công tử đã từng hai mươi ngày đêm không ngơi không nghỉ, đến tận đỉnh Thiên Sơn tìm hái lấy thánh dược ‘tuyết liên’ để chữa trị cho nàng Sở Nhu xinh đẹp của Nga Mi phái vốn bị trọng thương; cũng truyền rằng có một vị tiểu thư con nhà quyền quý vì tương tư thương nhớ Mộ Dung công tử mà quanh năm đổ bệnh liệt giường, Mộ Dung công tử lại hóa thân thành đại phu đến trước mặt nàng tỉ tê khuyên nhủ; lại truyền rằng danh kỹ bên sông Tần Hoài là Tử Tinh Đình vì ngưỡng mộ công tử Mộ Dung mà cự tuyệt tiếp gặp mọi khách nhân trên đời, chọc giận đến bang chủ của Giang Nam Thủy Thuyền Bang khiến hắn bắt nàng mang đi. Mộ Dung công tử sau khi hay tin, một thân một mình xâm nhập vào Thủy Thuyền Bang, chiếc quạt trắng chưa một lần nhuộm máu ngay lập tức khóa chặt cả mười lăm tên cao thủ, cứu Tử Tinh Đình thoát ra ngoài, cũng từ đó y cùng bang chủ Thủy Thuyền Bang hóa thù thành bạn, kết thành huynh đệ khác họ...

Nói về Mộ Dung công tử có rất nhiều truyền thuyết khiến người ta say mê.

Nhưng trong những truyền thuyết này, chẳng có truyền thuyết nào nhắc đến y có một thê tử cả.

Trầm Mai Nương khẽ cúi đầu, lộ ra một bờ gáy trắng ngần, màu trắng ấy có cảm giác thật trong trẻo nhưng cũng thật giá buốt, hết như tiếng thở than lạnh lẽo vậy.

o0o

Đêm đã về khuya.

Bên trong Phẩm Hoa lâu, Mộ Dung Tuyết vẫn còn đang uống rượu.

o0o

Đối với vấn đề của Thanh Tiểu Hà, Trầm Mai Nương đã sớm nghĩ đến vô số lần.

Nàng và y đều là cô nhi, từ nhỏ đã được sư phụ và sư nương nhận nuôi. Nghe bảo khi ấy đương vào mùa đông, tuyết ngút ngàn phủ trắng, trong thôn lại trở ngập mai hồng, vì thế y được đặt tên theo tuyết, nàng được đặt tên theo mai.

Y thiên tư thông minh, tính cách ôn hòa, lúc cười lớn thì rạng rỡ như ánh ban mai, khi cười mỉm lại tựa nước xuân ấm áp. Các cô gái trong thôn ai cũng thích y cả, mà nàng lại là người hâm mộ y nhất trong số đó. Nàng gần như cả ngày cứ lơ đãng theo sau y, quần lấy y, mỉm cười với y hay giả vờ làm nũng.

Năm chín tuổi, nàng thêu cho y một chiếc túi có hình hoa mai.

Năm mười hai tuổi, nàng may cho y một chiếc áo trắng như tuyết..

Năm mười bốn tuổi, nàng lên vào phái Côn Lôn trộm được bí kíp võ công “Phi Tuyết Tâm Kinh” cho y học.

Năm mười sáu tuổi, nàng đã trao gửi thân mình cho y...

Sư nương thấu hiểu tâm sự của nàng. Bà buồn bã nói với Tiểu Mai Nương rằng, với một nam nhân chói lọi tựa mặt trời như vậy, nếu khoảng cách quá gần sẽ khiến thân thể chính mình bị thiêu đốt tổn thương.

Sư nương có lẽ cũng là đang nói về bản thân mình.

Sư phụ chính là một vị đại hiệp danh vang thiên hạ, thời gian ngụ tại nhà trong một năm của ông chưa đến hai mươi ngày. Trên giang hồ cũng lưu truyền rất nhiều chuyện cũ về sư phụ, có những chuyện như sử thi anh hùng bồi hồi kích động, lại có chuyện như tài tử giai nhân đàm tình thuyết ái day dứt buốt xương. Tiểu Mai Nương thường ngẩn người ra nhìn vị sư phụ thi thoảng mới về nhà một lần này, ông thấp thoáng như một vị tiên nhân ngập chìm trong làn sương mù mờ ảo, tán phát ra hào quang thần thánh, lại như không có hình dạng cụ thể.

Mỗi khi sư phụ về nhà, sư nương vui đến nổi tay chân luống cuống, sửa sang lại phòng ốc đến độ không vương lấy một hạt bụi. Sức sống của bà cả một năm dường như chỉ gói tròn trong hai mươi ngày này, ngoài ra những lúc khác, sư nương chỉ tựa cửa trông về xa xăm, bão cát phủ ngập ngoài kia phải chăng đã làm nên những vết chân chim nơi khóe mắt của bà?

Sau này lớn lên, Trầm Mai Nương ngẫu nhiên bắt gặp sư phụ tại một thị trấn xa xôi nọ, ông đang ở cùng một người con gái xinh đẹp, trong tay người con gái ấy còn đang ẵm một đứa trẻ chừng hai tuổi. Thế mới biết, hóa ra những câu chuyện năm xưa cũng không hoàn toàn là bịa đặt.

“Ở cùng với Tuyết nhi, con sẽ chẳng còn vui vẻ nữa.”

Trong đáy mắt sư nương chất chứa những giọt sầu bi.

Trầm Mai Nương dẫn Mộ Dung Tuyết lên một đỉnh núi phủ đặc tuyết trắng, hai má đỏ bừng, lớn tiếng hỏi y: “Chàng sẽ mang vui về đến cho ta chứ? Chàng liệu có khiến cho ta rồi sẽ trở nên đau thương, u uẩn như sư nương hay không?”

Tiếng của nàng hồi vọng trong tầng tầng tuyết trắng.

Mộ Dung Tuyết ôm lấy nàng: “Gả cho ta nhé, hãy làm vợ ta!”

Buổi tối trước hôm sư nương qua đời một ngày, Mộ Dung Tuyết và Trầm Mai Nương tổ chức một buổi hôn lễ đơn sơ. Sư nương tặng cho Mộ Dung Tuyết một chiếc quạt, trên mặt trắng trơn không hề đề chữ. Bà bảo: “Tuyết nhi, hãy giữ sao cho lòng con vĩnh viễn thanh khiết như hạt tuyết kia, không để nó vấy nhiễm bụi trần thế gian”.

Về sau, Trầm Mai Nương luôn nghĩ, vật ấy thật không cát tường: “Quạt” và “Tan” nghe không khác nhau là mấy!

Rồi thì Mộ Dung Tuyết cũng thành danh.

Y trở thành hiệp khách thiếu niên sáng chói nhất.

Y được người giang hồ xưng tụng là “Mộ Dung công tử”.

Ai cũng lấy việc quen biết với y làm điều vinh hạnh, phàm mọi trường hợp y xuất hiện đều trở thành mục tiêu chú ý của vô lâm. Y có vô số huynh đệ, y có vô số hồng nhan tri kỷ, giai thoại phong lưu của y từng việc từng chuyện được mọi người lưu truyền...

Trầm Mai Nương thì ngày càng chất thêm hui quạnh.

Không một ai biết rằng vị công tử Mộ Dung ấy đã thành thân.

o0o

Cả người tỏa ra mùi rượu nồng nặc, tóc tai Mộ Dung Tuyết rối bời, y loạng choạng ngã lên bàn án của Phẩm Hoa lâu, bình rượu, chung rượu trở thành một đồng hỗn độn.

Bờ vai của y khê xao động.

Tử Tinh Đình vừa mang một chiếc chăn mỏng đắp lên người y, bàn tay nhỏ nhắn thương yêu ve vuốt trên bờ vai, thấp giọng thê thốt: “Loại tiện nhân như thế, chàng còn lo cho ả làm gì!”

Thân thể Mộ Dung Tuyết như đông cứng lại.

o0o

Ngày mười lăm tháng chín.

Nhạc Dương lâu.

Trăng tròn vành vạnh, ánh nước lung linh, gió đêm chất chứa hơi lạnh thổi qua quạt giấy xào xạt.

“Cô hy vọng hấn đến ư?”

Mặc bộ trang phục bó sát lạng lẽ nấp trên một xà nhà lớn, Thanh Tiểu Hà bắt chợt hỏi.

Chiếc cổ trắng ngần của Trầm Mai Nương khê cúi thấp, khoe miệng lộ ra một nụ cười ai oán đến kỳ lạ.

Thanh Tiểu Hà tiếp tục truy vấn: “Nếu không đến, chứng tỏ hấn không thương yêu cô; còn nếu đến, vậy thì hấn sẽ chết chắc.” Lần hành động này, Thanh Y Lâu tổng cộng phái ra đến ba mươi sáu hảo thủ, Mộ Dung công tử cho dù có chấp cánh cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Trầm Mai Nương nhắm mắt lại.

o0o

Chiếc bóng xanh của Thanh Tiểu Hà đang tiềm phục trên xà nhà đột ngột lao vút ra ngoài như một mũi tên!

Nàng nghe thấy một cơn gió lạnh thổi đến.

Quạt giấy như tuyết.

Áo trắng rục rở.

Phong tư người ấy chẳng khác nào tiên nhân.

Trầm Mai Nương bắt chợt ngẩng đầu lên!

Đôi đồng tử nàng hệt như hai ngọn lửa, đáy mắt như có hỏa diễm thiêu đốt, trần trối nhìn vào mấy chục chiếc bóng xanh đang vây giết y, trong lòng vẩn xoắn một trận sóng nhiệt.

Nàng cắn chặt môi.

Hóa ra, y vẫn còn quan tâm đến nàng hay sao?

Nàng vốn cho rằng y đã sớm không để ý đến sự tồn tại của nàng nữa. Trên đời nhiều mỹ nữ hấp dẫn như vậy, y lại xuất sắc đến thế, nàng có bị y lãng quên cũng là lẽ tất nhiên mà thôi. Cũng giống như sư phụ, y về nhà càng lúc càng ít đi, có điều nàng lại không muốn giống như sư nương, đợi đến hai tháng sau khi chết sư phụ mới lật đật trở về.

Cách nhau khoảng một trượng, trong sát khí trùng trùng thế này, y vẫn khoan hòa như cũ, áo trắng tung bay, cánh quạt giấy dập dờn như sóng biển. Xa xa, qua những chiếc bóng xanh, nàng có thể trông thấy được ánh mắt của y.

Quạt giấy trắng tinh.

Mãi mãi thanh khiết như hạt tuyết vậy, không nên để nó vấy nhiễm bụi trần thế gian!

Trầm Mai Nương biết, tâm hồn của mình đã sớm nhơ nhuốc cả rồi. Nàng căm ghét những người con gái kia. Vì vậy, nàng giả Mộ Dung Tuyết viết một lá thư tình cho nữ đệ tử của phái Nga Mi là Sở Nhu để tìm cơ hội ám sát, nàng còn đầu độc vị tiểu thư quý tộc muốn Mộ Dung Tuyết làm rể nhà mình, lại càng không màng liêm sỉ đem chuyện nữ tử thanh lâu xinh đẹp Tử Tinh Đình mê đắm Mộ Dung Tuyết rêu rao khắp thiên hạ rồi truyền đến Giang Nam Thủy Thuyền Bang...

Người đời ai cũng biết võ công của y xuất thần nhập hóa.

Nàng là sư muội của y, thật ra cũng không thua kém lắm.

Nàng gây thương tổn cho những vị cô nương ấy.

Còn y lại đi cứu các nàng.

Vô tình với việc người hại người cứu như thế, hai người càng lúc càng tách xa, khoảng cách phát sinh, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng trở nên xa lạ và thống khổ. Ở nhà, y và nàng tương đối lặng im, ngay cả đêm xuống cũng không tìm được bất cứ lời nào để trò chuyện.

Rốt cuộc, Trầm Mai Nương cũng sắp đặt một ván cờ sau cùng.

Nàng giấu tên, tặng cho Thanh Y lâu thật nhiều tiền, để cho bọn họ trốn mình mang đi. Nàng muốn biết trong lòng y rốt cuộc có còn nàng nữa không.

Có điều...

Nàng làm sao mà nhẫn tâm để cho y chết được?

Cho nên, nàng phi thân lao ra ngoài. Khoảnh khắc lúc ôm lấy Mộ Dung giữa một rừng đao kiếm vây quanh, nàng chỉ hy vọng máu của nàng có thể vấy ứot lên chiếc quạt kia.

Mặt quạt trắng tinh như tuyết, máu tươi thấm đượm lên rồi chẳng phải sẽ giống như những đóa mai hồng rực rỡ hay sao...

oOo

Từng giọt máu, xinh đẹp như những đóa hoa mai rơi rụng, nở rộ trên nền quạt trắng tinh khôi như mặt tuyết.

Nhưng Trầm Mai Nương lại không có cảm giác đau đớn của đao kiếm xuyên vào xương thịt.

Chỉ bởi, người vừa ngã xuống kia lại chính là Mộ Dung Tuyết! Trong phút giây ấy, y đã bảo vệ nàng. Khuôn mặt của y tái nhợt, máu nơi khóe môi ộc ọc tuôn ra, một thanh kiếm đã đâm xuyên qua thân thể. Ngón tay của y đau đến mức run rẩy nhưng vẫn cố sức lau đi dòng nước mắt đang ào ạt tràn ra trên gương mặt nàng.

“Tiểu Mai, nàng là thê tử của ta...”

Y nói với nàng.

Y biết mọi chuyện nàng đã làm. Y cũng biết chỉ vì quá thương y cho nên nàng mới hành động như thế. Tuy nhiên, y cũng không biết phải làm sao mới có thể khiến cho nàng tin tưởng mình. Những người con gái khác chưa bao giờ đi vào trái tim của y cả.

Thôi thì cứ vì nàng mà chết đi.

Như vậy, nàng hẳn sẽ hiểu rõ y dùng cả sinh mạng này để yêu nàng.

Trầm Mai Nương ôm chặt lấy y, thét lớn, lệ rơi đầy trên gương mặt.

o0o

Thanh Tiểu Hà nở một nụ cười.

Bọn sát thủ như bóng mây tan đi trong khoảnh khắc.

Thanh Tiểu Hà lật tay mang kiếm gắn trở về sau lưng, phủi phủi đi lớp tro bụi vương trên áo. Mỗi một nhiệm vụ đều phải hoàn thành trọn vẹn mới tốt, thứ Trần Mai Nương muốn không phải là cái chết, mà chính là tình yêu và sự tín nhiệm.

Vết thương của Mộ Dung công tử chỉ một tháng sau là có thể hồi phục...

o0o Hết o0o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-mai-nhu-tuyet-truyen-ngan>